

HET VISIOEN

Door Eric van Berkel

‘Het leven is een leerschool.’ Met die woorden besloot ik mijn introductie. Aan de overkant van de tafel gleed het koffielepeltje door de vingers van de man in pak. Hij wierp een blik naar zijn linkerkant en hield een moment de blik van zijn HR-collega vast.

‘Nou,’ zei hij grinnikend. ‘Zo’n verhaal hoor je niet vaak.’

‘Dat kun je wel zeggen,’ beaamde zij. De man – zijn naam was David – klopte met zijn knokkels op het tafelblad en keek mij onderzoekend aan.

‘Dus als ik het goed begrijp, doen we je met deze baan helemaal geen plezier.’ Ik beantwoordde zijn conclusie met een glimlach.

‘Ik heb op deze baan gesolliciteerd, omdat de rechter mij een sollicitatieplicht heeft opgelegd. Dat was een voorwaarde voor schuldhulpverlening. Het is zeker een mooie baan, maar als ik deze accepteer moet ik mijn andere verplichtingen beëindigen.’ Enkele tellen was het stil aan tafel.

‘Wat mij opvalt,’ zei de HR-collega – haar naam was Lise –, ‘is dat je altijd klaar staat om een ander te helpen. Zeg eens, is het nog steeds je visioen

om een zorgboerderij of -centrum te openen?’ Twee paar ogen keken mij verwachtingsvol aan. Ik ontweek hun priemende blikken en staarde naar het projectiescherm aan mijn rechter zijde. Uit mijn herinneringen steeg het geluid op van mijn beltoon. Ik hoorde mijn eigen stem de telefoon beantwoorden. Voor mijn ogen speelde het telefoongesprek zich af als een filmscène op het witte doek.

‘Wie was dat aan de lijn?’ vraagt Maurice. Ik slik een paar keer en leg de telefoon op de Volkskrant van maandag 5 januari 2009.

‘Dat was de managementassistent van Van Berghem,’ verzucht ik. ‘Van Berghem is op non-actief gesteld.’ Ik trek mijn ogen van de krantenkop en zie nog net hoe Maurice een rauwe vloek inslikt.

‘En de deal?’ vraagt Maurice. ‘Zei hij daar iets over?’

‘Niet veel. Enkel dat we nergens meer op hoeven hopen. Alle woningcorporaties houden vanwege de crisis de hand op de knip.’ Maurice loopt naar het keukenraam en wrijft met zijn hand over zijn voorhoofd. Zijn ogen glijden over het laagje sneeuw dat op het weiland is gevallen.

‘We kunnen de boerderij dus niet aan de corporatie verkopen,’ constateert hij droogjes. ‘Zullen we de bank nogmaals vragen om uitstel van executie? Wat die particulier ons biedt is echt een schijntje.’ Mijn benen dragen mij naar de keuken en ik sla een arm om zijn middel.

‘Ik vrees dat we zo niet verder kunnen, Maurice’ zeg ik zachtjes. ‘We hebben van alles geprobeerd, maar zonder betalende cliënten houdt het op. Cliënten zonder PGB’s betekenen geen inkomsten. Zo realistisch moeten we zijn.’ Maurice trekt zijn onderlip omhoog en knikt.

‘En jouw advieswerk? Ik schud mijn hoofd.’

‘Op dit moment zijn heidagen en managementsessies overbodige leukigheden.’ Maurice trekt me tegen zich aan en glimlacht.

‘Wanneer we de boel verkopen,’ zegt hij, ‘blijven we met een flinke restschuld zitten. Dat is een gegeven. Maar hoe we daar mee omgaan is onze keuze. Zal ik aan Menno vertellen dat we gaan verhuizen?’

‘Ja, als jij dat wilt doen? Dan bel ik de makelaar dat we akkoord gaan met het bod. Trouwens, ik had gisteravond een boerderijtje gevonden dat onder de Leegstandswet te huur wordt aangeboden. Zal ik daar naar informeren?’

‘Goed idee,’ zegt Maurice en hij pakt mijn hand beet. Buiten begint het weer te sneeuwen.

‘Ja,’ antwoordde ik resoluut en confronteerde de vragende ogen. ‘Wij moesten in 2009 de zorgboerderij opgeven, maar nu – acht jaar later – zijn we ons visioen nog niet verloren.’ Lise knikte.

‘Hoe lang duurt jullie traject nog?’ informeerde David.

‘Tot het einde van 2018. Ik ga ervan uit dat we tegen die tijd een schone lei krijgen en onze vrijheid terug. Op het moment wonen mijn man en ik bij mijn ouders. Mijn moeder kan de zorg voor mijn vader niet langer alleen aan.’ Davids wenkbrauwen vormden boogjes boven zijn oogkassen.

‘Dus als ik het goed begrijp ben je momenteel actief voor twee non-profits én verlenen jullie mantelzorg?’ Ik knik. David laat een hand door zijn stoppelbaard glijden. ‘Wij kunnen hier, bij de gemeente, iemand als jij goed gebruiken. Als wij – Lise en ik – van deze baan een parttime klus maken voor drie dagen per week, heb jij dan nog genoeg tijd over voor al jouw andere werkzaamheden?’ Ik voel mijn lippen krullen. Jee-tje, schiet het door me heen. Drie banen... Wat een wereld van verschil. Het is nog niet zo lang geleden dat ik de deurwaarder netjes binnenliet en van een kopje koffie voorzag. Veel viel er voor hem niet te halen. Van de spelcomputer van Menno moest hij afblijven. Gelukkig hadden we nog inkomsten – Maurice uit zijn praktijk en ik uit salaris. We zijn zó streng voor onszelf geweest: alles boven ons eigen bestaansminimum betaalden we aan de schuldeisers. Zielig hebben we onszelf nooit gevonden. Wij wilden ons visioen tot leven wekken en een zorgboerderij beginnen. Wij wisten bij de start dat er risico’s aankleefden. Wij zijn naar iedereen – naar de kinderen, naar incassobureaus, naar deurwaarders en de rechter – altijd volstrekt eerlijk en transparant geweest. Voorbij enige vorm van schaamte. En samen, met z’n tweeën, wisten we door positief te blijven de moeilijke momenten het hoofd te bieden.

Ik keek Lise en David om beurten aan, haalde diep adem en klampte me in gedachten vast aan het visioen.

‘Ja.’

Verantwoording:

De hoofdpersoon en haar man onderhielden een zorgboerderij waar zij onder andere psychotherapeutische hulp boden die betaald werd uit het persoonsgebonden budget (PGB). Toen de crisis toesloeg ging het PGB aan zijn succes ten onder, droogden alle vormen van inkomsten op en na verloop van tijd moest de boerderij met een restschuld worden verkocht. Sinds december 2018 is men schuldenvrij. Als ervaringsdeskundige heeft de hoofdpersoon een actieve rol gespeeld bij Over Rood.

www.OverRood.nl